

## Poetisk aksjon

I Aurora Passeros tekstiler foregår en vedvarende prosess med å løse noen av kunstens urproblemer: motiv versus bilde, form og format; farge, stoff og struktur; objekter og deres romlige omgivelser. Denne prosessen kommer til syne som monumentale tepper av flatvevd nylon som dekker vegger fra tak til gulv, eller som lange remser av tilsvarende materiale som bukter seg som slangeskinn over stålrør hengende i ulike høyder fra taket. I noen tilfeller er vevnadene formet som små, intimistiske komposisjoner der spillet med materialitet og visualitet utfolder seg i et mer fortettet format. Passeros variasjoner over det tekstile stoffet og vevens operasjoner er like deler tradisjonelt håndverk og eksperimenter med en standardisert apparatur og prosedyre, og en utforskning av hvorvidt de materielle overflatene også kan være meningsbærende som billedspråklige utsagn og tegn.

Noe av det interessante med veven som maskin er at den assosierer både til noe førmoderne og til teknologisk samtid. Tekstilvev er kjent fra neolittisk tid, og er sånn sett blant de eldste håndverk vi har. Senere ble tekstilproduksjonen en driver for den industrielle revolusjonen, og den over 200 år gamle jacquardvevens hullkort-system er i praksis verdens første datamaskin. Det komplekse maskineriet i slike vevkonstruksjoner gjør det mulig å arbeide over hele flaten samtidig, og åpner for vevnaden som en billedbyggende virksomhet på linje med maleriet. Det er slik vi også kjenner det fra de delene av tekstilkunsten som har tatt spranget fra brukskunst til såkalt «diskursiv praksis», med Hannah Ryggens politiske tablåer som det kanskje fremste eksemplet i moderne norsk kunsthistorie.

Passeros vevnader er gjort med lerretsbinding i en flatvev, en metode som ikke gir samme mulighet for komplekse mønstre eller utstrakt bildekomposisjon som en jacquard- eller oppstadvev. Enkelheten i lerretsbinding-teknikken medfører en begrensning i det materielle og visuelle repertoaret. De estetiske valgene ligger synlig i strukturen, i form av variasjon i tykkelsen på nylontrådene og det karakteristiske rutemønstret i flatveven, og åpninger eller revner som dannes av uvørne, nærmest ekspressivt uttrykksfulle mellomrom mellom innslagstrådene. Fargingen av teppene i store abstrakt-ekspresjonistiske fargefelt understreker og aksentuerer verkens slektskap med maleriet – herunder naturligvis også vevnaden som lerretets søster eller bror. Fargen framhever blankheten i det syntetiske nylonstoffet, et moderne produkt som nettopp og først og fremst er overflate og uten dybde i tradisjonen. Materialvalget får en både estetisk, praktisk og diskursiv begrunnelse som kan lignes med postmoderne maleres affinitet for kjølige og industrielt framstilte underlag av plast og metall, som aluminium, pleksiglass og presenninger, som kunne opptre som buffer mot lerretets historiserende uttrykk.

Passeros vevnader blir et arbeid uten hemmeligheter. Det du ser er det du får. De løse renningene som henger som malingsdrypp ut av vevstrukturen, er en gest som demonstrativt legger apparaturens og prosessens indre fram i dagen. Som arbeid er teknikken tidkrevende og omstendelig nok; som estetisk produksjon er den uanstrengt og direkte.

Passero benytter begrepet «poetisk aksjon» i omtalen av eget arbeid. Det ligger en tvetydighet i begrepet som svarer til det motsetningsfulle i verkene som værende mellom tradisjon og modernitet, mellom brukskunst og diskursiv praksis, eller mellom bilde og skulptur – som Passero selv påpeker er enhver liggende tekstil formløs fram til den monteres, som maleri på veggen eller som skulptur i rommet. Aksjon kan bety både handling, arbeid og kamp. Ordlyden åpner både for en ambisjon om å ta plass i et estetisk hierarki, og en forståelse av verkene som dokumentasjon av et arbeid styrt av både rasjonelle og irrasjonelle valg.

Arve Rød